

KILJUJAN MYS-TEE-RI

Eskarietsivät Kiljujan jäljillä

Matka retkipaikalle tuntui lyhyeltä Liisa-osen esitellessä uutta kirjainnäyttämöä eskarilaisille.

Siihen paljastettaisiin aina uusi opeteltava kirjain. Kirjaimen parissa puuhailtaisiin kaikkea kivaa koko viikon. Alma sai tehdä ensimmäisen paljastuksen. Topi pohti, mikä eläin alkaisi tuolla kirjaimella. Hänen mieleensä tuli heti apina.

Syksyinen Kriikunakangas oli luotu etsivätoimisto Vilviikunan tutkimuksiin. Alueella risteili syksyisten lehtien peittämiä hiekkateitä, joiden kosteaan pintaan painautui jokaisen kulkijan jäljet. Lapset ottivat valokuvia ja niistä kerrottaisiin myöhemmin tarinoita.

– Kiljuja on mennyt tästä! Fanni innostui. – Se on raahautunut mahallaan käsilaukku kädessään!

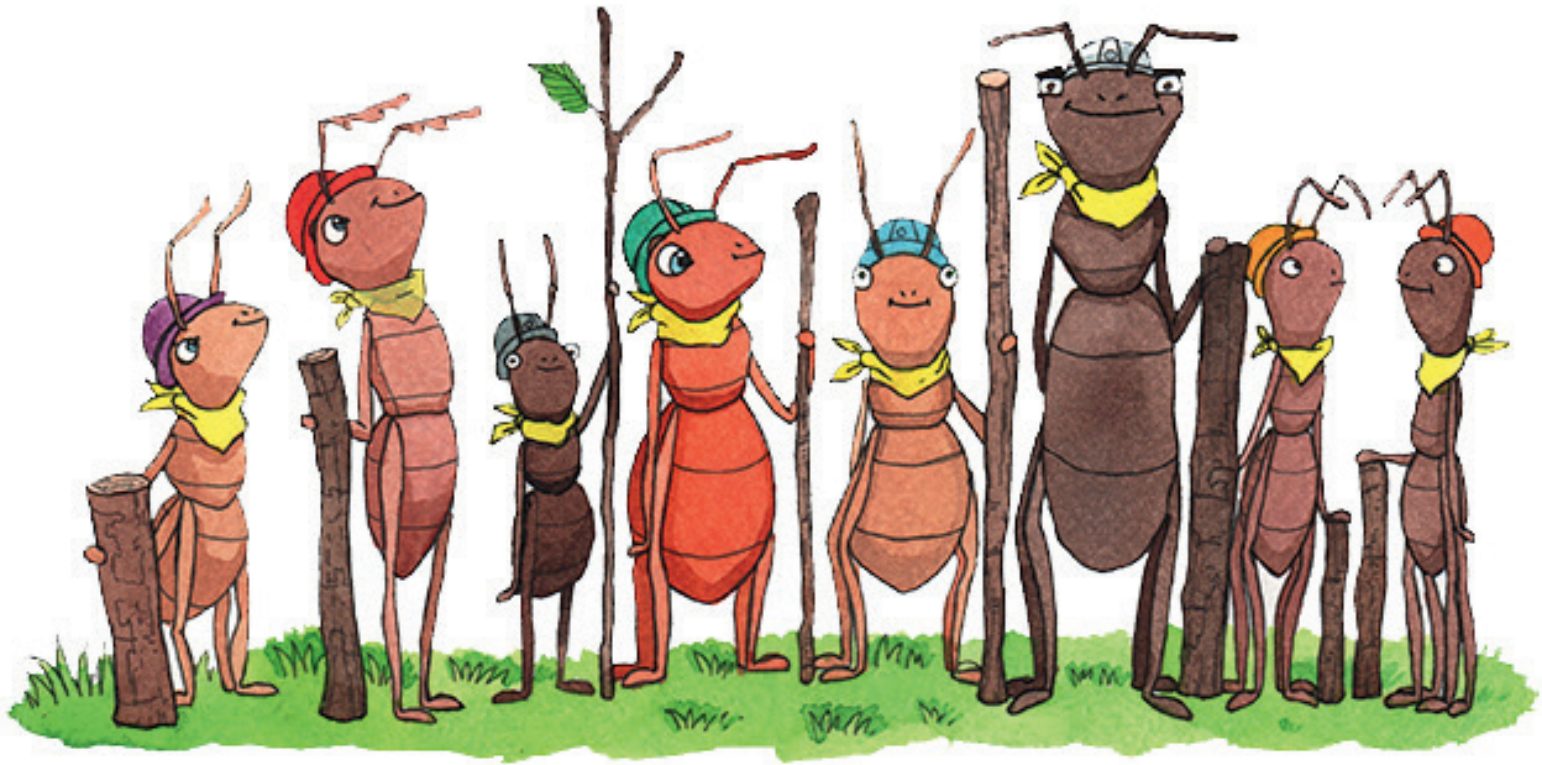
– Täällä Kiljuja on pitänyt sadetta, Kaarlo sanoi.

Kostean maan keskellä oli kuiva pyllynjälki. Mio ja Kaarlo ottivat kuvia siitä. Mio pyysi Liisalta narun mitataksaan miten iso pyllynjälki oli. Milli ja Malla olivat törmänneet todelliseen löytöön, Kiljujan eväisiin. Tyhjä rusinapaketti oli puuta vasten. He ottivat siitä kuvia ja veivät roskan roskikseen. Että Kiljuja oli vielä sottapyytykin!

Topi pohti, mitä tapahtuisi, jos he todella törmäisivät Kiljujaan. Loukkaantuisiko Kiljuja eskarilaisten tutkimuksista? Eikö olennolta pitäisi kysyä, miksi hän kiljuu ja voisiko häntä auttaa?

Ahdistunut Alma seisoi värikkään lehtipuun luona. Korkealla yläöksällä oli vaateenriekale.

– Voitko Kaisa mennä? Alma pyysi. – Minä en pysty. Minä pelkään korkeita paikkoja, mutta se on salaisuus. Kaisa lensi ottamaan oksasta kuvan ja Topi taputti Almaa olalle. Salaisuus oli turvassa.

Matikkatarina

(Liittyy lapsen kirjan aiheeseen:
Miten asioita vertaillaan? s. 7)

Muurahaiset rakensivat siltaa. Sillan piti tarjota oikaisureitti pääpesälle männynjuuren yli. Rakennustyö oli hyvässä vauhdissa. Rakennustyömaa vilisi kypäräpäisiä työmiehiä. Nyt työt kuitenkin seisoivat: siltatyö tarvitsi tukirakenteita. Kahdeksan paalua, suunnittelija luki piirustuksia. Kahdeksan samankokoista paalua, vahvisti työnjohtaja. Onnistuu! Keltaisen tuvan muurahaiset ilmoittautuivat hommaan.

– Meitä on kahdeksan. Jos tuomme jokainen yhden, saamme oikean määrän.

Työnjohtaja antoi luvan. Hetken päästä kahdeksan muurahaista palasi työmaalle jokainen ylpeästi omaa keppiä kantaen.

Suunnittelija ja työnjohtaja katselivat keppejä. Yksi oli pieni ja ohut. Toinen iso ja paksu. Kaikki ihan erilaisia!

– Ei näillä siltaa voi tukea, suunnittelija voivotteli. – Kevpien piti olla ihan samankokoisia. – Miten tässä näin nyt kävi, työnjohtaja pohti.